

kan ikke modtage Trafikken for Viborg—Naleſtrup Banen paa den nuværende Station, ſelv om man vil føre Banen derned, hvad man ſelvfølgelig ikke vil eller kan. Følgen vil paa den anden Side for Viborg—Naleſtrup Banen være den, at den kun kan blive færdig indtil den ſidſte Station fra Viborg, og denne ligger omtrent 8,000 Alen derfra, om jeg huffer ret. Saa langt kan man altsaa føre Naleſtrupbanen; om der kan være Tale om at optage Driften paa det færdige Stykke med en Endestation ude paa Marken, ſkal jeg ikke udtale mig om; det vil jo nærmere kunne tages under Overvejelse. Tilbage vil der blive at bygge et Stykke fra den nærmefte Station indtil Viborg, og det vil ſte, enten man vil føre Naleſtrupbanen ind til den gamle Station eller til en ny Station, ſom det andet Ting har omſet. Det Spørgsmaal ſtaar hen. Der vil blive tilbage at bygge 1 $\frac{1}{4}$ eller 1 $\frac{1}{2}$ Mil Bane, efterſom man vælger det ene eller det andet af diſſe to Punkter. Jeg maa ſelvfølgelig beklage det Reſultat, hvortil man er kommen, ſærlig da dette Lovforſlag, da det blev fremſat i Eſteraaret, fik den ſærlige Motivering fra Regeringens Side, at Bevillingen var taget ud af Finansloven, og ſat paa et ſærſtikt Forſlag, for at fremſkynde Sagens Behandling og komme til et Reſultat tidligere, end det kunde ſte gennem Finansloven. Nu er det ikke lykſtedes. Sagen er udfat igen indtil næſte Aar, og deraf maa man tage Konſekvensen, at der intet ſter.

Da ikke flere begærede Ordet, ſluttedes Forhandlingen.

Formanden: Det er jo deſværre Tilfældet, at Fællesudvalget ikke har kunnet forene ſig om en ſamlet Indſtilling. Fællesudvalgets tvende Halvdele have hver for ſig gjort ſin Indſtilling, og Udſigten til, at der ſkulde kunne komme noget Reſultat ud deraf, er overmaade ringe; imidlertid maa der dog ſtemmes over Indſtillingerne. Den Indſtilling, der førſt ſtemmes over, er den, ſom gaar ud paa, at Lovforſlaget bringes i det væſentlige tilbage til den Skikkelse, det havde i Folketinget; denne Indſtilling er jo, ſom jeg for nævnte, vedtaget i det andet Ting.

Man gif derpaa til Afſtemning over Forſlaget om, at Lovforſlaget for Landſtingets Bedkommende affattes ſaaledes:

„Forſlag til Lov

om

Flytning af Statsbanestationen ved Viborg.

Indenrigsministeren bemyndiges til at foretage en Flytning af Statsbanestationen ved Viborg fra dens nuværende Plads ved Viborg Sø til et højere beliggende Punkt ſydveſt for Byen (ved det ſaakaldte Trekroner) og i Forbindelse dermed den nødvendige Forlægning af de tilſtødende Dele af Langaaſtruer Banen.

Til diſſe Anlæg kan, foruden de nødvendige Summer til Dækning af Udgifterne ved Grunderhvervelsen, anvendes et Beløb af 505.000 Kr., der ſtilles til Raadighed i Finansaaret 1891—92, i Forbindelse med de Summer, der indvindes ved Salg af Bygninger og Spormateriale paa den nedlagte Station og Banetrækning.

For ſaa vidt der ikke inden Udløbet af Finansaaret 1893—94 maatte blive truffet Beſtemmelse om, at de ved Stationens Flytning ledig blivende Arealer ſulle bevares for andre Statsøjemed, blive diſſe Arealer at afhænde til Fordel for Statskaſen.

Paa Grunderhvervelsen komme Beſtemmelſerne i Fdg. af 5te Marts 1845 til Anvendelſe.“

Denne Indſtilling forkaſtedes med 31 Stemmer mod 7.

Formanden: Hermed er Sagen egentlig afgjort; thi det er nu givet, da det andet Ting har taget ſin endelige Beſtemmelse, at der ikke kan komme noget fælles Reſultat frem; men af formelle Henſyn, Henſyn til Fremgangsmaaden ved tidligere Lejligheder, lætter jeg dog endnu den anden Indſtilling under Afſtemning, nemlig at Lovforſlaget vedtages i den Skikkelse, ſom det tidligere har ſaaet her i Landſtinget.

Afſtemningen forſattes derpaa, og herved blev

den af den ene Halvdel af Fællesudvalgets Medlemmer ſtete Indſtilling, ſaalydende:

Lovforſlaget for Landſtingets Bedkommende vedtages i den Skikkelse, hvori det blev vedtaget ved eneſte Behandling i Landſtinget den 17de Marts 1892, uforandret.

vedtaget med 30 Stemmer mod 9.